

Op Hechten Grondslag.

Engel was de oudste dochter uit een groot gezin. Daar zij al zoo jong uit huis gegaan en er nooit meer ingekomen was, voelde zij zich niet heel sterk aan haar ouders gebonden. Het was altijd geweest, of, wat de Schapers betrof, haar eigenlijk meer aanging. Maar zij had altijd trouw haar loon overgegeven, en werd daarvoor door haar moeder gekleed, zooals dat in Laren gebruik is. Haar broers en zusters trouwden voor en na, en nu waren alleen Bertha en Jan nog thuis. Daar kwam op een goeden dag ook Bertha met de tijding, dat zij met een boer in Blaricum, een weduwnaar met kinderen, verkeering had gekregen en gauw zou trouwen.

Vrouw Kool, die al oud en nog al hulpbehoevend was, hoorde 't met gelatenheid aan, en zeide:

— „Dan moet Engel natuurlijk thuiskomen.”

Toen dit Engel gezegd werd, schrok ze vreeselijk. Eigenlijk had ze er nooit meer aan gedacht, dat ze niet werkelijk bij Yzik Schaper hoorde. Ze was zoo langzamerhand alles daar als haar eigendom gaan beschouwen. Er was geen koe, die ze niet had zien opfokken of aanschaffen, geen kip, die ze niet uit het ei had zien kruipen. De varkens en kalven waren altijd vet geworden door 't voer, dat zij hun zoo geregeld toediende. De moestuin, waar zij veel zelf in werkte, was haar trots. Zij had er zoo'n schik van, als alles goed opkwam, en wist er zoo voor te zorgen, dat hij altijd wat opleverde voor het middagmaal, versch of ingelegd. En dan de groote kamer in het voorhuis! Die mooie kamer met de goed onderhouden deftige meubels; het zware antieke kabinet met koper beslag, het oud blauw er bovenop, het „beroef" met de geheime laadjes, waar zij de sleutels van had, de breede haard met de mooie tegelfiguren, vogelkooien, katten, bisschoppen en randen van bloemenornamenten. En de massieve ronde tafel er voor, waar zij en de baas ieder hun vaste plaats hadden, de soliede Friesche stoelen met gemakkelijke hooge ruggen, de groote hangklok met zijn gezellig getik, en de kanten gordijnen, die zij altijd met zoo'n liefderijk respect waschte en opmaakte. Dat alles zou zij zoo

maar moeten verlaten, net of 't haar in 't geheel niet meer aanging! 't Leek haar totaal onmogelijk!

En de kleeren van den baas! Niemand zou zeker zoo zorgvuldig en gewetensvol voor alles zorgen, als zij 't altijd gedaan had.

En dan de baas zelf! De baas zelf!!

Daar schoot in eens een gedachte door Engels hoofd, die er nog nooit in opgekomen was. Zij moest eens even gaan zitten en eens goed bedenken, wat zich daar aan haar opdrong.

Als Bertha met een boer in Blaricum trouwde — wel, zij zou met een boer in Laren trouwen — met Yzik! — dan kon ze blijven, waar ze was, en alles zou werkelijk van haar zijn. Yzik was wel oud, en mooi was ie ook niet, maar ze was zelf ook niet jong meer en had eigenlijk al lang niet meer aan trouwen gedacht. En ze kon goed met Yzik overweg. Maar hoe zou ze 't wel aan moeten leggen hem er toe te krijgen? Zij geloofde niet, dat hij ooit aan een vrouw gedacht had, hij scheen alleen maar aardigheid te hebben in zijn land en zijn vee. — Maar zij zou toch zien het gedaan te krijgen — het moest, zij wilde hier niet vandaan! Jammer, dat er ook nog haast bij was — ze zou den baas maar dadelijk, als hij thuiskwam, eens op den tand voelen.

Prompt om twaalf uur kwam Yzik thuis. Hij had altijd een verbazend goeden eetlust en deed den pot van Engel alle eer aan. Zij waren niet gewoon onder het eten veel te praten. Yzik werkte met kennelijk genoegen bordenvol naar binnen, totdat allerlei hikkende geluiden geen twijfel lieten, of hij wel genoeg gehad had. Daarna leunde hij voldaan achterover in z'n stoel en stak z'n pijp aan. Dat was altijd het meest geschikte oogenblik, als er wat te bespreken viel.

— „Baas, ik heb je vandaag wat nieuws te vertellen”, begon Engel het gesprek, „ik mot van je vandaan!”

— „Watte?!”, zei Yzik, „mot je van me vandaan! Dat zal toch wel nie waar wezen! Heb je 't dan niet goed bij me? Ik dacht, dat je altijd blijven zou.”

— „Dat had ik ook gedacht en dat zou ik ook best willen, maar nou mot ik in eens